

Lisa Çalan: İki bacağım olmayacağını bile bile, yaşamak için çok direndim

Türkiye / 17/07/2015

HDP'nin 5 Haziran günü Diyarbakır'da düzenlediği büyük seçim mitingine yönelik bombalı saldırıda iki bacağını kaybeden sinemacı Lisa Çalan, protez bacaklarla da olsa Diyarbakır sokaklarını arşınlamayı özlüyor: "Direnen bir halkın çocuğuyum, bunu atlatmak için savaşmalıyım..."

RADİKAL – Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda, 7 Haziran seçimlerine iki gün kala düzenlenen ve yüzbinlerce kişinin katıldığı HDP seçim mitingi, art arda patlayan iki bombala kana bulanmış, alandakilerin büyük soğukkanlılığı sayesinde çok daha büyük bir facia ve belki de Türkiye'yi karanlık bir tünele sokabilecek bir büyük provokasyon önlenmişti. Olay yerinde ve sonradan kaldırıldıkları hastanelerde toplam 5 kişinin can verdiği bu korkunç saldırıda yüzlerce kişi de yaralandı. Yaralılardan bazılarının durumu çok ağırdı ve pek çoğu uzuvlarını kaybetmişti. İşte onlardan biri, 28 yaşındaki sinema sanatçısı Lisa Çalan da, o anda tam patlamanın olduğu noktadaydı. İki bacağını birden kaybetti.

Ortadoğu Sinema Akademisi'nde Sanat Yönetmeni olan ve kısa filmleri de bulunan Lisa Çalan, şimdi Diyarbakır'daki evinde, en çok sevdiği şeyi, "Diyarbakır'ı bir baştan ötekine yürümesini" özleyerek, protez bacakla da olsa tekrar yürüebilmeyi ümit ediyor.

Fırat Haber Ajansı (ANF) muhabiri Zeynep Kuray'a konuşan Lisa Çalan, patlama anında ve sonrasında yaşadıklarını anlattı.

Çalan, 5 Haziran'da HDP'nin son seçim mitingine katılmak için büyük bir heyecanla İstasyon Meydanı'na gelmişti. Patlamanın olduğu noktada bulunmasına engel olacak birçok gelişme yaşanmasına rağmen, kendini bombanın yanı başında buldu. Çalan, hayatını altüst eden patlamayı şöyle anlatıyor:

'BİR AN ŞAKA OLMASINI ÜMİT ETTİM'

"Arkadaşlarımla beraber çalıştığımız akademiye kapattık ve hep beraber büyük bir coşkuyla mitingin yapılacağı İstasyon Meydanı'na gittik. Polis arama noktalarından geçtikten sonra, tıklım tıklım olan miting alanına girdik. Orada heyecanla konuşmaları beklerken ablam aradı. Babası cezaevinde olan kuzenimin düğünü olduğunu, kısa süreliğine de olsa gelmemin iyi olacağını söyledi. Alanda bir müddet kaldıktan sonra 18.00 sıralarında üzerimi değiştirmek için eve gitmeye karar verdim. Ablamın, eve gitme buradan düğüne gidelim ısrarlarına ve arkadaşlarımla defalarca, bu yoldan gitme, orası kalabalık sıkışırın, uyarılarına rağmen oranın kestirme olduğunu söyleyerek kalabalığın içine karıştım.

Trafonun bulunduğu noktada sıkışıp kaldım. Önümde, üzerinde semaveriyle terk edilmiş ve yüksekliği diz boyunda bir tezgah vardı. Hareket edemediğim için tezgaha bacaklarımı dayadım. Tam tezgahın üzerinden atlamayı düşünürken büyük bir patlama sesiyle geriye doğru fırladım. Gözlerimi açtığımda kulaklarım çınlıyordu, hiçbir şey duymuyordum. Şokun etkisiyle henüz acıyı hissetmiyordum. Etrafıma baktığımda, insanların kanlar içinde, üst üste yığılmış bir şekilde yattığını fark ettim. Hiçbir kelime oradaki durumu anlatmaya yetmez. Korkunçtu. Önce doğruldum ve bacağımda hafif bir ağrı hissettim. Kurbağa pozisyonunda oturduğum için önce bacaklarımın kırıldığını düşündüm. Sol bacağımı çekip tuttuğumda bir boşluk vardı. Bir an şaka olmasını ümit ettim. Hatta gökyüzüne bakarak, içimden, 'Allah'ım bana şaka mı yapıyorsun' dedim. Bacağımın dizden aşağı bölümü yoktu, sadece et gözüküyordu ve musluk gibi kan akıyordu. 'Ne olur ikinci bacağım yerinde olsun' diyerek ikinci bacağımı yavaşça çektim ve onun durumunun daha kötü olduğunu gördüm. Et paramparçaydı ve kemiğim dışarıydı. İki bacağımı da kaybettiğimi anlayınca, bilincimi kaybetmemem gerektiğini anladım. Çünkü bilincimi kaybetseydim orada ölecektim. Çok şiddetli bir ağrı başlamıştı. Kollarım ve çok uzun olan saçlarımın yarısı yanmıştı.

'AMBULANSIN İÇİ BOŞTU; HİÇBİR ALET YOKTU'

İçinden bir an için, savaş mı çıktı oysa biz mitingde değil miydik, diyorsun. İnsanlar hemen yanıma geldi. Kadınlar 'Bize yaptıkları zulüm yetmedi mi' diye Kürtçe ağıtlar yakmaya başladılar. Kendini toparlayan gençler yaralılara müdahale etmeye başladılar. Oturur bir pozisyonda ellerimle bacaklarımı aramaya başladım. El çantamı buldum. Gözlerim hafifçe kararmaya başladı, bilincimi kaybetmemek için var gücümle direniyordum. Kanamam çok fazlaydı. Daha sonra 8 kilo kan kaybettiğimi öğrendim. İnsanın vücudunda zaten toplam 10 kilo kan vardır. Gençler her iki bacağımı kemerlerle sıktılar. İki genç beni kaldırarak yaralılar için açılan koridordan ambulansa taşıdı. İlginç bir şekilde ambulansın içi boştu. Müdahale edecek tek bir alet dahi yoktu. O gün olay sonrası kendimi çok yalnız hissettim, ailem yanımda yoktu, tek tanıdık ses platformdan anons yapan Şërko'ydu. Sürekli trafo patladı, diyordu, ben de içimden, 'hayır Şërko, trafo değil, bomba patladı ve ben birazdan öleceğim' diyordum. Sürekli ölmemem gerek, direnmem gerek, diyordum. Sonradan, iki bacağım olmayacağını bile bile yaşamak için niye o kadar direndim,

diye kendimi çok sorguladım ve bunun cevabını biz Kürtlerin gerçeğinde buldum. Biz Kürtler hep zulme uğradık, ama hep direndik, dik durmasını bildik.”

'ANNEM İKİ ÇOCUĞUMUN DA BACAKLARI YOK DİYE AĞLIYOR'

Yolu kapatan polis araçları nedeniyle o haliyle uzun süre ambulansa bekletilen Çalan, bilincini kaybetmemek için sonuna kadar direndi. Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde ameliyata alınan Çalan, bir ay sonra olacağı ikinci ameliyatı bekliyor. Yürümeyi ve koşmayı çok seven Çalan'ın tek umudu protezle de olsa yeniden hareket edebilmek.

"Koca Diyarbakır bana küçük gelirdi. Her yere yürüyerek giderdim" diyor Çalan, "Her şey birden yok oluyor. Hiç düşünmediğin bir anda hayatının seyri değişiyor..."

Çalan'ın ağabeyi de dağda bacaklarını kaybetmiş: "Benim ağabeyim savaş mağduru. Karda soğuktan kangren oldu ve iki ayağı yok. Aynı kaderi paylaşıyoruz. Annem 'iki çocuğumun da ayakları bacakları yok' diyerek sürekli ağlıyor. Bazen diyorum ki, keşke ablamı dinleseydim ve onunla gitseydim. Ama bu işi keşkelere bırakırsam tıkanacağım. Kurtulamayacağım bu acıdan ve kişiselleştireceğim."

(<https://plus.google.com/111139069635417829913>)